

ÉDESANYÁM, HAJTÓ ROZÁLIA
MEGŐRZÖTT SZAVAI VASSZILVÁGYON

Egy vadkacsa úszott a hideg Rábában

(1992. november 15.)

Szegény Babosnéval, Szekér Nanicával álmodtam,
kiabáltam a Mariskának, rám dőlt,
vegyétek le rólam, halottal álmodni
időváltozást jelez, de semmi,
a nyírfák levelei citromsárgák,
a juharok is az utcán,
ugyan a mi fáink leveleit
a napokban lehozta a dér,
már ki is hordtam mindet a kert alá,
lett több kosárral, jó lesz a földnek,
azt a rengeteg diófalevelet
csak kupacba raktam hátul, az udvaron,
azt nem szabad kivinni, mérgező,
majd egyszer, ha csöndes idő lesz, meggyűjtöm,
hiába, itt a november, reggelente már fagy,
habár, látjátok, a margaréta
a kiskertben még szép friss,
most is Sárvárnak jöttetek?

Egy vadkacsa úszott ott a hideg Rábában,
délután Szombathely előtt
őzek álldogálnak a mezőn,
a hírek szerint tegnap kezdtek járőrözni
Magyarország fölött az AWACS-ok.

Varga Annus félnek is Pécsen a háborútól,
a Magdus mondogatja, közel vannak hozzá,
gyerekem, mondom neki, mi se vagyunk messze.

Amikor az a bolond este volt

(1995. december 20.)

Egyszer, amikor az a bolond este volt,
fölvettem ezt a kabátot havat hányni,
később már annyira esett,
hogy elő kellett vennem a csizmát is,
térdig jártam a hóban,
először az utcán toltam el a havat,
legyen egy kis járda,
ha egyeseken ez nem is segít,
nem tudom, mondtam-e,
idén már két fagyás volt itt,
a Lakatos Pistit a Peresztegi Feri találta meg
vasárnap, amikor vitte az ebédet,
akkoriban voltak azok az igen hidegek,
a Magyar Józsiira pedig a Lendvai talált rá
a Kneisz Feri előtt,
úgy látszik, be akart menni a hídon,
beleesett az árokba,
éjfél felé mehetett haza,
reggelre találtak rá megfagyva,
mint régen a Mikire az Új utcából,
mindig mászkált, mert magányos volt.

Furcsa felhő tündöklük

(1995. december 21.)

Teri néni is, Laknerné is, Szanyiné is
ezerkilencszáztizenkettek,
két évvel öregebbek nálam,
a Németh Janival vagyunk egyidősek,
mondja is, szomszédasszony, maga mégis
úgy fut, mint a nyúl.
Már délután két óra?
Ahhoz képest, hogy december van,
ragyogóan süt a nap,
máma tizenegykor temették szegény Szekér Józsit,
igaza van a Farkas Bözsinek,
lassan kicserélődik a falu,

már csaknem húsz házat idegenek vettek meg,
ez a Szilvagy már nem a régi.
Észrevetted, milyen furcsa, hófehér felhő áll
a Góri-erdő fölött? Ha elnézel a Benő pajtája,
meg a Lipovicsék háza között
a Nagy-kert alja, a Szálosok,
a Szőlők-alja, a Dögkút,
a Páskomok, a Homokgödrök, a Nyires felé,
láthatod, meg se moccan,
olyan, mintha egy sima,
hosszan elnyúló fénylő fal lenne,
vagy pedig, mint a Hóhegy, ugye a Schneeberg,
csak az éppen ellenkező irányban van,
tisztá időben a Kőszegi-hegy mögött látszik.

Lehet, hogyha lélegeznek a havasok,
abból hófehéren tündöklő felhő lesz,
ha pedig a felhők lélegeznek,
abból világító havasok lesznek újra.

A schönbrunni kutya

(1996. augusztus 23.)

Hajnalban ébredek, nézem az ágyból
a Benő pajtáját és az eget, fujdigál a szél,
csak reggel támadt föl, mozgatja a szobaajtót is,
valahol besüvít. Süt a nap,
miközben a reggeli szél dudál.
Azt álmodtam, hogy egy kutya eszi a földet
a schönbrunni parkban,
szürke, vedlett, nem éppen császári látvány,
inkább nyomasztó, ráadásul jön valaki
egy nyitott tetős autóval,
behajt a nyírott bokorba, megállítom,
hogy átvegyem tőle a kormányzást.
Miért nem az úton mész? – kérdezem.
Erre ő sértődötten elmegy,
valami vízpart is volt a közelben.
Mondom édesanyámnak, kutyával álmodtam.
A kutya hűség, ha ugat, rágalom.

Nem ugatott.

Akkor hűség.
De úgy látszik, ma is fülledt meleg lesz,
ezt mondják a boltban is,
gondolkodom, mint a mennykő a faluvégen,
hogyan belevágjak-e valamibe,
pedig annyi dolgom lenne,
nem tudom, észrevetted-e,
igen zavarognak a gólyák,
összevissza röpködnek,
az egyik a Szekér Pityu kéményén van,
minap meg a Marika házára szállt,
még ilyent sose csináltak,
mint akik megkerültek,
pedig még csak augusztus közepe van,
igaz, én is fordítva vettem föl az otthonkát,
de legalább nem igéznek meg.

Orsi kutyája

(1998. augusztus 30.)

Orsi kutyája – skótjuhász-keverék a második szomszédból –
bejár az udvarra a kertalja felől
a kerítés résein át nemcsak nappal, hanem éjjel is,
már van saját csapája a fűben,
télen a hóban, onnan le nem tér,
nekem kell kikerülnöm, idejön az ajtó elé,
megeszi a macskák tányérjából az ételt
a lépcső alján és már megy is,
még sohase hallottam a hangját,
lehet, hogy nem is tud ugatni?
Néha szinte megijedek tőle,
némán jár, olyan, mint egy kísértet,
de nem bánom, hogy itt mászkál,
nekünk úgyszincs kutyánk, soha nem is volt,
így legalább van valami mozgás,
jobb mint a semmi, sötétben is
csak hallom, zörög az edény,
onnan tudom, hogy megint itt van,
mert ugye a kísértetek nem zörögnek.